20-22 DE NOVEMBRE DE 2025
AUDITORI L'ILLA/BARCELONA
Societat Catalana d'Oftalmologia
56è CONGRÉS DE LA SOCIETAT CATALANA D'OFTALMOLOGIA
OFTALMOLOGIA 360º

SÍNDROME DE COGAN-REESE: UN DIAGNÒSTIC TARDÀ. A PROPÒSIT DE DOS CASOS CLÍNICS

Aina Foguet, Pilar Quer, Jordi Loscos

Hospital Germans Trias i Pujol

Introducció
La síndrome de Cogan-Reese és la variant menys freqüent de la síndrome endotelial iridocorneal (ICE). Normalment afecta a dones de mitjana edat i es caracteritza per una afectació unilateral, progressiva i no familiar, causada per una proliferació anòmala de cèl·lules endotelials corneals. Els signes més característics són nòduls pigmentats iridians, corectòpia, sinèquies anteriors perifèriques (SAP) i un risc elevat de glaucoma secundari i descompensació corneal.

Casos clínics
Es presenten dos casos de síndrome de Cogan-Reese identificats de manera tardana.
· Cas 1: Dona amb antecedents de LASIK hipermetròpic i pupiloplàstia per midriasi secundària a un glaucoma agut previ. El diagnòstic tardà (cinc anys) va complicar el control tensional provocant una pèrdua visual irreversible.
· Cas 2: dona diagnosticada inicialment de melanoma multinodular d'iris en ?tapioca' amb glaucoma secundari. Es va practicar una cirurgia filtrant amb fracàs precoç. L'estudi histopatològic i la PCR van descartar malignitat així com processos inflamatoris, reorientant el cas a Cogan-Reese dotze mesos més tard.
En ambdues pacients, el retard diagnòstic va condicionar el pronòstic visual. El maneig inicial no va ser suficient tot i que les cirurgies d'implants de drenatge van aconseguir bons controls tensionals posteriors.

Conclusions
La baixa incidència de la síndrome de Cogan-Reese en dificulta el diagnòstic precoç, ja que els signes inicials poden atribuir-se a altres etiologies. La identificació ràpida és essencial per un maneig adequat i millorar el pronòstic visual. L'origen de la síndrome, però, continua essent desconegut.